

Part(er) i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Fondul Proprietatea SA

Motpart: SC Hidroelectrica SA

Tolkningsfrågor

1) Ska artikel 107 FEUF tolkas så, att den kapitalandel som ett rumänskt offentligägt bolag innehar i ett gemensamt (rumänskt-turkiskt) bolag anses vara ett statligt stöd som är anmälningspliktigt enligt artikel 108.3 FEUF?

Är det fråga om en åtgärd som finansieras med hjälp av statliga medel, är selektiv och kan påverka handeln mellan Europeiska unionens medlemsstater?

2) Kan det anses att nämnda kapitalandel som ett offentligägt bolag tillika elproducent innehar utgör ett åsidosättande av principen om åtskillnad av överföringssystem och systemansvariga för överföringssystem som stadgas i artikel 9 i direktiv 2009/[7]2/EG ⁽¹⁾ om gemensamma regler för den inre marknaden för el?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, s. 55).

Talan väckt den 26 januari 2016 – Europeiska kommissionen mot Republiken Finland

(Mål C-42/16)

(2016/C 118/15)

Rättegångsspråk: finska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Hottiaux och I. Koskinen)

Svarande: Republiken Finland

Sökandens yrkanden

Kommissionen yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter dels enligt artiklarna 1 och 7.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort ⁽¹⁾ genom att utfärda duplikat av körkort med en giltighetstid till och med den 18 januari 2033, dels enligt artikel 7.5 i direktiv 2006/126/EG genom att inte ansluta sig till nätverket för EU-körkort, och

— förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Ett av de huvudsakliga målen med direktiv 2006/126/EG är att höja körkortssäkerheten. Genom att tillämpa de frister som anges i direktivet kan detta mål förverkligas och de senaste åtgärderna kan tillämpas vid utfärdande av körkort, för att förebygga förfalskningar och nå de trafiksäkerhetsmål som uppställs i direktivet. I artikel 1 i direktiv 2006/126/EG föreskrivs att nationella körkort i överensstämmelse med den gemenskapsmodell som fastställs i bilaga I ska införas. I artikel 7.1 i direktivet regleras de krav som gäller för att få körkort och i artikel 7.2 fastställs giltighetstiden för de körkort som utfärdas från och med den 19 januari 2013. I Finland kan giltighetstiden för duplikat av körkort som utfärdats efter den 19 januari 2013 vara mycket längre än vad som föreskrivs enligt artikel 7.2 a och b i direktiv 2006/126/EG.

Enligt artikel 7.5 d i direktiv 2006/126/EG ska medlemsstaterna använda sig av nätverket för EU-körkort så fort som det har tagits i drift. Nätverket för EU-körkort (Resper) har skapats och togs i drift den 19 januari 2013. Då Finland inte har anslutit sig till nätverket för EU-körkort (Resper) går det inte att kontrollera i systemet om förutsättningarna för att utfärda ett körkort är uppfyllda. Övriga medlemsstater kan inte tillsammans med Finland kontrollera om förutsättningarna för att utfärda ett körkort är uppfyllda och de kan inte heller utbyta upplysningar med Finland med hjälp av nätverket. Det informationsutbyte som föreskrivs i artikel 15 i direktiv 2006/126/EG kan således inte äga rum med Finland inom nätverket för EU-körkort.

⁽¹⁾ EUT L 403, s. 18.

Talan väckt den 1 februari 2016 – Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-58/16)

(2016/C 118/16)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: W. Mölls och L. Nicolae)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2.3, 6, 7 och 9 i Europaparlamentet och rådets direktiv 2005/65/EG ⁽¹⁾ av den 26 oktober 2005 om ökat hamnskydd genom att inte med avseende på alla hamnar i Nordrhein-Westfalen se till att hamngränserna fastställs, att hamnskyddsutredningar och hamnskyddsplaner utarbetas och att en hamnskyddschef utses och
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 6 i direktiv 2005/65/EG ska medlemsstaterna se till att det för varje hamn som omfattas av detta direktiv görs en hamnskyddsutredning som godkänns av den berörda medlemsstaten. Denna hamnskyddsutredning ska enligt bilaga I i direktivet identifiera alla områden av betydelse för hamnskyddet, bland annat genom att fastställa hamngränserna.

Enligt artikel 2.3 ska medlemsstaterna för varje hamn fastställa hamngränserna, med vederbörlig hänsyn tagen till hamnskyddsutredningens resultat. Artikel 2.4 rör det fall då gränserna för en hamnanläggning i den betydelse som avses i förordning (EG) nr 725/2004 ⁽²⁾ i praktiken omfattar hela hamnen.

Den inspektion som gjordes 2013 visade att det för minst elva av hamnarna i Nordrhein-Westfalen, som omfattas av direktiv 2005/65/EG, saknades hamnskyddsutredning. Av den följande skriftväxlingen följer att denna situation ännu inte har förändrats.

I minst samma omfattning saknas även fastställda hamngränser, eftersom dessa som ovan angetts ska grunda sig på hamnskyddsutredningen.